

МАКЕДОНИЯ ще излиза единъ пътъ презъ седмицата, въ Сбботъ.

Цѣна придѣлѣна за години 5 бѣла медисидѣта, а за шестъ мѣсеца 3 както въ Цариградѣ тукъ тъй и на вслѣдъ по възвѣдъ дѣржавѣ, а на огънъ отъ дѣржавѣ 6 м. е. шестъ бѣла мѣла.

Писма не освободени отъ пощенскѣ платѣ и паричани за вѣстникъ не съдружени са придѣлѣна не ся прѣмѣта.

Всѣко поръчване и изискване, за есе по ся отнася до Македония, ще ся отправя исклучително до редактора и издателя П. Р. СЛАВЕЙКОВА.

МАКЕДОНИЯ

Листъ за политикѣ и книжесвѣтъ.

Подписка-та на спомоществованѣ-та става въ Цариградѣ, въ Писанието на вѣстника, Асма-алѣ въ пиринѣтъ у Дасмѣ-ханъ № 15, а по възвѣдъ при отреденѣтъ настоятели, които отговарятъ за вѣстникѣта.

Сплати и писма за общеполезни работѣ вѣстникѣта ся безъ платѣ, стига сямо да ся снабдени съ върни подписи. За частни извѣстѣя плаща ся по гр. 2 за реда

На настоятели ся устѣжава по петъ на сто отъ цѣнѣтъ на спомоществованѣта като съберѣтъ отъ три спомоществованѣ на горѣ и ги издѣлѣватъ.

Защо нашѣтъ Читалища и Ж. Дружества не отиватъ добръ?

За ползѣтъ, които Читалищата и Ж. Дружества могатъ да принесѣтъ на бѣдѣния нашъ народъ, нѣма да говорѣмъ сега, защото за това е говорено много пѣтъ, и защото вѣрватъ че по вѣчето отъ насъ разбиратъ до никадѣ полезностѣтъ на тѣзи учебни заведения. Нищо ще ся бавѣмъ да доказваме, че дневниѣтъ ни Читалища и Ж. Дружества ся въ не добро състояние, защото и това никой не може, нито иска, да откъсва, понеже е истинна неопровергана, ако и да е твърдѣ скръбна. За сега озъ желѣмъ да обърнѣмъ вниманіето на читателѣтъ къмъ нѣкои причини които сѣжаватъ тѣмъ наши учебни заведения.

Каго си поразмислихъ малко за скръбното състояние на дневниѣтъ ни Читалища и Ж. Дружества, намѣрихъ двѣ главни причини, защо тѣмъ заведения да отиватъ тѣмъ злѣ; тѣмъ причини сѣ: *Първо. Защо нѣмаме читатели, и Второ. Защо Читалищата ни и Ж. Дружества нѣматъ цѣль.*

Нека за сега да размислимъ върху първата отъ тѣмъ двѣ причини.

Първо. Една причина, както спомѣнахъ, защо Читалищата ни и Ж. Дружества не върватъ както трѣбва е защото нѣмаме читатели.

Читалище безъ читатели, не може да бѣде, нито, ако бы да го има, чини нѣщо. Нека има то милиони гроши, нѣма ли читатели, рано или късно то ще издѣхне. Читателѣтъ сѣ неговата сила, тѣ сѣ парата която движи всичкото заведение; а когато тая сила не ся намѣрѣна тамъ, когато тя не сѣ съществувѣ, то и самото заведение спира дѣлага си. За да може кое да е Читалище да живѣе както трѣбва и да приноси желѣнитѣ плодове, необходимо е: неговитѣ членове и общество въобще да сѣ жадни за книги, да гладуватъ и да жадуватъ за наука и за всичко що е полезно; тѣ трѣбва да намиратъ задоволеніе и сладостъ въ повседневното прочитаніе, и ако бы да мине день безъ да прочитатъ нѣщо, да усѣщатъ че сѣ изгубили; трѣбва всѣчески да ся рудатъ за обогатѣваніето на ума си прѣзъ прочитаніе разни творенія и сѣ сериозно мисленіе. Тогази Читалището бѣше да е за тѣмъ мѣсто привлекателно, мѣсто въ което тѣ не дохождатъ само на ангарѣ или като на биларда-нишница или театро; тогава вѣстници и другитѣ списанія щѣхъ да сѣ по-важни и по-насладителни отъ билардѣтъ, тагитѣ; тогава Читалищата ни и Ж. Дружества щѣхъ да цѣвятъ, книжницата ни щѣше да прѣстѣпи съ голѣмѣ крачки, и нѣмъ щѣхъ да сѣмъ хора достойни за обществото.

Но за голѣма жалостъ, не е тѣмъ успѣхъ. Нашѣтъ народъ не обича да прочита, не намира удоволстіе въ прочитаніето. За причинѣтъ на този голѣмъ неспѣхъ между насъ за сега нещѣ простирамъ на дълго. Тукъ ще забѣлѣжѣмъ че това не е защото нѣмаме врѣмѣ, нито по причина че сме до толѣ спомасни, щото да не можемъ да намерѣмъ нѣколко гроша за нѣкои книги. Ако искаше да ся увършишъ за това, иди по кахвѣтетата или по разсѣнителниѣтъ мѣста кой да е вечеръ на празникъ и не ти трѣбватъ по ведоказателства. Тамъ ще намѣришъ на благодарни, хора които не само знайтъ хубаво да прочитатъ, но сѣ доста ученички, че наобиколяли бѣмъ, начали тавлето или прѣдаде-въ кахвѣ-лафѣжѣ Тамъ ще ги на-мѣришъ почти всякой вечеръ и по цѣ-

ли празнични дни. дѣто издѣлѣватъ много часове безъ да помислятъ че нѣматъ врѣмѣ, и дѣто тронатъ грошове — грошове безъ да ся оплачатъ че кѣспѣтъ нѣмъ ся неспразнитѣ. Но опитай ся да ги поканишъ на Читалището и тогъ часъ ще почнатъ да ся гушатъ и да мѣкатъ че врѣмѣ не нѣмъ допущало! за да не дойдатъ дѣто ги кѣспѣтъ, ще ти патрупатъ сума извиненія. А защо? за това, защото тѣ не ся интересуватъ въ Читалището. Тамъ нѣма нѣщо, което да ги привлича. Тѣ не обичатъ да прочитатъ нито да ся занимаватъ съ учебни прѣдѣлѣти.

Прѣмѣнитѣ прѣзъ чаршията. Тамъ, на всяка страна, ще видите чѣловѣци че дръматъ безъ никаква работа, съ бройнички въ рѣцѣ или съ цѣгарето въ уста, седи си той бѣдѣнъ за часове безъ да ся ползува нѣщо. Опитай ся да му напомнишъ, че намѣсто да дръмѣ тѣмъ напразно, по-добръ щѣше да е ако ся занимаваше съ книги, ако прочиташе нѣкой вѣстникъ или друга полезна книга, и изведѣжъ ще ти отговори: „врѣмѣ не ми остава.“ Нѣкои безумни го иматъ даже и срамно нѣщо, чѣловѣкъ да чѣе на лѣгенъ и по патищата.

Дали неще помисли нѣкой че напа-данѣтъ и укорѣванѣтъ говоря тѣмъ откровено? Ахъ! драги читатели, не е тѣмъ. Азъ говорѣмъ общо, на личности не нападамъ. Говорѣмъ онова което усѣщамъ че трѣбва да ся говори, ако не-мѣмъ нѣмѣмъ поправимъ. Не укорѣвамъ никого, защото и себе си трѣбва да заключѣмъ вътрѣ; азъ само съжѣлавамъ и горестно оплаквамъ нашѣтъ работи, като ги глѣдамъ каквито не трѣбваше да сѣ.

Но отъ що е това? Защо нашѣтъ народъ не стреми къмъ повседневно прочитаніе? За това, защото сме зелени, много зелени. Има и нѣкои други причини, които висятъ отъ обстоятелствата, изъ най важната причина е простотіята. Нѣмъ не оцѣняваме полезното. Не знаемъ чакъ до тамъ що е наука, нито какъ ся придобива тя. Чудимъ ся на просвѣщеніиѣтъ народи, удивяваме ся на тѣхнитѣ дѣла, но малко ся трудимъ да узнаемъ пѣтъ по който тѣ сѣ върватъ и върватъ. Трѣбва да ся учимъ, ако не искаме да сѣмъ все сѣмъ и като робіе на учениѣтъ хора. Но за да бѣдемъ учени и просвѣщени хора не е играчка работа, трѣбва да ся копае, усѣтвенно, да ся копае, постоянно да ся копае; Читалището трѣбва да ся посѣщава по-често, и тогъ тѣмъ като на кахвѣне, нѣмъ сѣ цѣль да ся пахранимъ усѣтвенно и душевно, да станемъ хора по-мѣдри и по-способни за себе си и за ближниѣтъ си; трѣбва доста сериозно да ся приближава всякой прѣдѣлѣтъ за размисленіе, дали той е общъ или частенъ, за всичко трѣбва да ся съразмислява доста здраво-мислено.

Този е начина по който славѣнтѣ: Пютоѣ, Франклиѣ, Локѣ, Ватъ и мнозинна други сѣмъ станали учени и достойни мѣжѣ. Този е начинѣтъ по който просвѣщеніиѣтъ народи сѣмъ излѣзли изъ тѣмѣта въ които и тѣ, както и нѣмъ, сѣмъ были потъкли. Защо ся чудимъ на Американциѣтъ, на Прусѣнтѣ, на Англичаниѣтъ и на другитѣ образовани народи? Дали просто защото ся наричатъ Американциѣ, Прусѣмъ или Англичаниѣ? Или имъ ли ги прави достойни за похва-ла? Земѣта въ която живѣятъ ли ги прѣмѣнява? Дали защото Богъ по-добръ ги е благословилъ, защото е естествено сѣмъ по-способни отъ насъ ли? Не, нищо такова. Има друго нѣщо, което ги е прославѣло. Съ труда си тѣ напра-вихъ имѣто си славѣ, а не нѣмѣмъ нѣмъ — тѣхъ. Тѣмъ хванахъ правѣтъ пѣтъ който води къмъ свѣтлината и полезността, и

тѣмъ станахъ, какѣнто ги глѣдамъ днесъ. Тѣмъ сѣмъ учени, и това ученіе ся придобило сѣ, за невѣрѣніе отъ насъ, пожертвования. Тога е което ги е прославѣло и изъ тѣмѣната пѣздамъ; науката е нѣщо което ги прави да ся чудимъ на стѣклата нѣмъ, на сукината нѣмъ, на машинитѣ нѣмъ, на фабричитѣ нѣмъ, на парѣходитѣ и парѣлуитѣ нѣмъ, на телеграфитѣ нѣмъ и на хиляди други тѣхни произведенія. Но това си състояние, както рѣкохъ, тѣмъ сѣмъ достигѣмъ ли само слѣдъ много жѣргѣ. Тѣмъ сѣмъ го постигѣмъ ли чрѣзъ постоянно и прѣдадено ученіе, чрѣзъ внимателно прочитаніе и дълбоко мисленіе.

Поученіето, което Американскѣтъ народъ може да ни даде отъносно до прочитаніето, е голѣмо. Въ градѣ ли си или на село не прави разлика, народѣтъ прѣчита, повседневно прѣчита. И не тогъ тѣмъ голо прочитаніе само за прѣмѣнуване на врѣмѣно, нѣмъ прѣчита да ся ползува, да ся научи нѣщо. Прочитатъ не само мѣжѣтъ, но и женитѣ и дѣцѣта, не само господаритѣ и богатитѣ, но и слугитѣ и сиромаситѣ, не само учителитѣ и поповѣтъ, но прочитатъ всички-тѣ; прочитатъ не само въ кѣщитѣ и въ черквитѣ, не само въ училището и въ Читалището, но и по улицѣтъ; не само когато сѣдѣтъ, нѣмъ когато пѣкуватъ — прочитатъ всички и всѣкога и въ всѣко мѣсто. Да не ся научишъ на книгитѣ нѣмъ. Всичко показва че народа е живъ и жѣлѣтъ за наука. Въ нѣкоя друга частъ на земното кълбо не ся издаватъ толко вѣстници и периодически списанія, сравнително, съ населеніето, колкото въ Сѣдиненитѣ Американски, Държави, но пакъ много отъ тѣмъ вѣстници, които сѣмъ нѣколко пѣтъ по голѣми отъ най-голѣмитѣ наши вѣстници и пакъ ся издаватъ по 400—600 хиляди листа повседневно и всички отиватъ като прѣсна риба. Въ всѣко мѣсто, градѣ или село, има общи или частни библиотеки отъ дѣто всѣкой може да земъ книги за прочитаніе. Освѣтъ това чудно ще е ако ся намѣри кѣща въ който да нѣмѣмъ книги; тога може да ся научи само между найъ нискиѣтъ класъ хора. На срѣдѣ най-хубавата стѣмъ има хубаво послѣдѣна маса върху която всичкогы ще има нѣколко книги. Въ читалищата имъ като вѣдѣмъ да не ся на-радвашъ на тихитѣ и въ занятіе прѣдадени читатели. Мѣстото не е пѣлно съ мѣгѣла отъ тѣмѣтъ, чѣмъ сѣмъ кахвѣ или сѣмъ други нѣкакви питиѣмъ да ся дръпкатъ праздни дѣмѣ и да безпокоѣтъ читателитѣ. Всичко е тихо и сериозно, всичко показва че тамъ е мѣсто за важни размисленія.

Чудно ли е че такѣтъ народъ ще на-прѣдва съ исполнителски стѣмѣки? Вѣдѣмъ въ единѣ чѣловѣкъ или въ единѣ народъ охота за прочитаніе, казва Г-нъ Хершенъ, и послѣ не ся бой че той ще остане простѣтъ, защото тога е невѣзможно. Нѣмѣмъ врѣмѣ сега да описвамъ Читалището (Reading Room) що е въ Британскѣтъ музей въ Лондонъ, нѣмъ като нѣкои наши съотечественици по-хвалѣтъ тѣмѣтъ, дѣто ще сторѣтъ да посѣятъ и онова чудно заведение, да видѣтъ какъ ся внимава и какъ сериозно-ность владѣе.

Отъ това сѣмъ пѣщо, охота за повседневно причинѣне, нѣмъ имѣмъ голѣми нужди. Народа трѣбва да обикне прочитаніето, да намира сладостъ въ него. Безъ това не никако нѣмѣмъ да излѣземъ отъ просѣгѣта въ която обстоятелства сѣмъ ни докарали. И това мислѣмъ че трѣбва да е една отъ главнитѣ цѣли на Читалищата ни и Ж. Дружества, да ся трудѣтъ да поселятъ у народа вкусъ, живѣа охота за прочитаніе.

За да бѣде това и между насъ, да

бы и нашѣтъ народъ чѣмъ по-рано добилъ за прочитаніе оная охота, която е не-обходима за добръ успѣхъ, трѣбва да ся наче еще отъ лѣта и отъ дѣтѣнѣтъ възраст. Родителитѣ трѣба сами да ся такѣмъ, тѣ сами трѣбва да сѣмъ любѣ-тетѣ. Онова което майката, омѣжъ бо-гинѣа на дѣтѣто, вѣдѣмъ въ прѣмѣнѣво-стѣ-та на малѣтъ си рѣмѣ, то нѣмъ ста-ва естествено.

И това ми води къмъ друга една мис-лъ, която не обичамъ, да прѣмѣмъ, защото сѣмъ убѣдѣнъ че трѣбва да ся говори. За това мислѣмъ за снисхожденіе-то на читателитѣ си, да ми позволѣтъ да ся изразѣмъ свободно и откровенно. Онова, което бѣхъ казалъ на всякой момѣкъ, е:

Никого да не ся жѣсѣмъ за двѣмѣтъ, която не знае поне да чѣе и да пише; тѣмъ сѣмъ и николъ двѣмѣтъ да не ся жѣсѣ-мъ за оногова който не знае поне да чѣе и да пише.

Читалищата ни и Ж. Др. сѣмъ съставѣ-ни повечето отъ младежи, отъ надѣж-дѣта на доброто ни бѣдѣмъ, отъ оѣмъ които ще водѣтъ народа ни къмъ свѣ-тлинѣа. Сега, ако ся рѣшахъ да не знамъ безкнижни другарѣ и другарѣ, и не само тѣмъ да не знамъ, но да ся трудѣтъ да распрѣсѣватъ тоя духъ и между всички мѣмѣ сѣмъ които имѣмъ сношеніе, то ползѣта отъ това имѣмъ рѣшеніе и дѣй-ствование щѣше да е доста голѣма. Съ това Читалищата и Ж. Др. щѣхъ да сѣмъ рѣшатъ една свѣта работа за себе си. Тѣмъ щѣхъ да бутѣмъ напѣдѣмъ съ го-лѣми лѣстове. Това щѣше да е острѣтъ остѣтъ за много дѣмѣмъ срамѣмъ и срамѣмъ. И това е право. Читалища-та и Ж. Др. трѣбва да употрѣбѣватъ всички законни срѣдѣства, канто ся ви-дѣтъ да спомѣгатъ за потѣмѣніето на напѣдѣмъ и между насъ.

Но какѣво да сторѣмъ оѣмѣмъ двѣмѣтъ и момѣтъ, на които врѣмѣто за ученіе вече е минало, които сѣмъ жени и мѣжѣо за женѣмъ? — може нѣкой да попита.

Отговорѣтъ на това питаніе е твърдѣ лесенъ. *Първо* ще забѣлѣжѣмъ, че на никого врѣмѣто за ученіе не е минало. Ако нѣкой мисли че му е минало врѣ-мѣто да ся учи, той е много измамѣнъ. Врѣмѣто ни за ученіе минава само то-гава, когато дѣйствующата въ насъ си-ла, която прѣмѣмъ Богъ ни е далъ, остава тѣмѣто ни, само когато прѣмѣ-нимъ отъ тоя свѣтъ. Не и тогава врѣ-мѣто ни за ученіе не прѣмѣнува, защо-то отъдѣтъ грѣмъ имѣмъ други науки да учимъ. Минало нѣмъ врѣмѣто за ученіе само слушайте дѣмѣ, на прѣмѣмъдрѣстъ и поученіе!

Второ щѣ забѣлѣжѣмъ, че никако, която не знае поне да чѣе и да пише, не е при-готѣмъ за женѣмъ. Защо сѣмъ жени? Ка-ква длѣжѣмъ и какъ отговорѣмъ зе-мѣа на себе си чрѣзъ това? Николъ безкнижни, повтарѣмъ пакъ, въ днев-ниѣтъ вѣкъ не е за женѣмъ! Тя е еще дѣмъ, само голѣмо дѣмъ, а нищо пове-че: не знае за какѣво е родѣна. Що е е майка и какъ сѣмъ свѣтѣтъ и длѣжѣмъ-сти, това тя нѣмъ е сѣмъувѣла освѣтъ, онова, което, както на всѣко животно, самѣта природа ѣмъ е научѣла; нѣмъ при-родѣта не дава на чѣловѣка всичко отъ което той ся пѣжда, а остава много нѣмѣа и за неговѣтъ мозѣкъ, да ги научи той самъ. На дневниѣтъ врѣмѣмъ, когато на всяко мѣсто има свободни училища всѣкой може да ся научи да попро-читѣа и да познѣмъ, ако не повече. Нѣмъ ако нѣкой дѣмѣа е толко слабоум-на щото не може да ся научи поѣтъ да чѣе и да пише, то трѣбва лѣмъ да не-повѣмъмъ че тя е безумѣна, а не просто слабоумѣна, и като такѣмъ тя по-добръ хѣмъ да не ся жени.

За оѣмѣмъ, които, като попорѣмъ, ся

сравнуват преди-първо да почнат да си учат, бихте казали, че тй трябва даявля по-много да си сравнуват, като си изяват без никакво кивкелво по-зиции. Сравнуват си да си учат! Чудна работа! Сдънвайте хора, въ 19-ни век, въ какъ който всака жива душа си ершия напръдъ, когато между просветените народи и старити и бабихъ се тръгнали по училищата — въ то ва сѣмѣ връхъ пѣион между нѣсь си сравнуват да си учат, а не си сравнуват да отиват на училището както вонѣтъ отиват на яревя. Сравнуват си да си учат, а не си сравнуват да викат за никаквои и за отлазени дустони си конто не стиват друго освѣтъ дивилуи!

[illegible]

Ще свиря, за сега, като забеляжам
че някои читателски четиں неогорво-
ват члътта на Дружеството си, ако той
не е старе за да възбужа между на-
рода охота за прочитане. Вско чита-
телство, до колкото е възможно,
да е снабдено с разнообразни книги, и
да се труди да принася вниманието на
публиката към тях. Това повторя-
е своя дължност на всяко читател-
ство.

по да съществуват: защото и двете
тизи мисли на пътя са си оръжие, по-
търбно за самоудържане на пародия
Като правителство единия област на
павата под друга, го, според
нашего живия, много греша. Хиле да
каже че реализиране е ползът и рил-
тиз на сегашното общество, но ги-
газ класически и очити по: а кой
ще ги да каже че нощта ни рилка
сгува по вече от око? На здрав-
человък потребни си рилтиз, и
ползът и очит; и напаста чело-
вък е само тогаз здрав, когато всички ти-
зи органи си са здрави.⁴

За това май напълно оторбани и силно притрещени възприемат по-висши класове без да отгичат разликата на гимназиалните преподаватели, искат отвариането и на Религия учителя. Нужно и много е нужно въ грешит така иучачи глави учителя. 1. да распроотрият до по широк ене граница насприятая на прѣдѣлите класове и да спрѣват, а при това да се пострѣват зичеубити сръдства и за компетенциите научни науки. Идѣ щѣмъ ене ии едирежѣе учителя, а спрѣмъ много пожеише ииѣ грѣба да отпрѣмъ коикото поиче реалии учителя, които дѣ стаѣтѣ разпѣлѣнѣ на реалии зичѣиѣ и зѣлѣтѣ ии.

Нашето отечество което има желание да си развие индустрията има голяма потребност да изучи специалните хора по тези части: ако е място за нас е още да отворим редица училища, можеш да се послужиш с геновите въ Европа, да ти най ходиш още и за обикни науки.

ГЛАВНЫ УСЛОВІЯ
За народното просвѣщеніе.

[Продължение отъ брой 3-й.]

[illegible][illegible]

Инциската патология је основана на у-
жасу и страхоту да биш фактистички свој-
тво. За тогазвучајућу на 14. уопште на-

[illegible][illegible]

Правда, как известно из истории, не всегда была так проста. Например, в шестом классе учащиеся должны были написать сочинение на тему: «Как я представляю себе мир». Гертруда промолчала, потому что была уверена, что ее сочинение не будет оценено, как бы оно ни было хорошим, так как в нем не было ни одного слова, которое бы не было сказано кем-то из мальчиков. Но в этот раз Гертруда была права. В своем сочинении она написала:

«В мире, как и в нашей школе, есть хорошие и плохие ученики. В школе, как и в мире, есть хорошие и плохие учителя. В школе, как и в мире, есть хорошие и плохие родители. В школе, как и в мире, есть хорошие и плохие друзья. В школе, как и в мире, есть хорошие и плохие враги. В школе, как и в мире, есть хорошие и плохие соседи. В школе, как и в мире, есть хорошие и плохие знакомые. В школе, как и в мире, есть хорошие и плохие незнакомые. В школе, как и в мире, есть хорошие и плохие чужаки. В школе, как и в мире, есть хорошие и плохие гости. В школе, как и в мире, есть хорошие и плохие хозяева. В школе, как и в мире, есть хорошие и плохие друзья и враги. В школе, как и в мире, есть хорошие и плохие соседи и знакомые. В школе, как и в мире, есть хорошие и плохие чужаки и гости. В школе, как и в мире, есть хорошие и плохие хозяева и незнакомые. В школе, как и в мире, есть хорошие и плохие друзья, враги, соседи, знакомые, чужаки, гости, хозяева и незнакомые. В школе, как и в мире, есть хорошие и плохие все». —

[illegible]

Мы избрехом Нан и Грыцѣхъ кѣмъ тѣло-
ны за сроднѣніе, защѣтѣ снѣженіята, мѣсто и
дѣла за тѣмъ стрѣны съ тѣмъ да въ прилѣжно обра-

години. Не в онова, което започна и за Аргентина стария културен империализъм, извършващ за Америка на първо място, като който донесият главната услуга за първото приключение. — На първост, въведението на Америка със всички нейни земледелни и животновъдни продукти, които съществуват в Америка от древни времена до днес, както и Панама, първоначално ретурна аргентинския капитал, следващо на ужасяващи експлоатации. — Наистина Панама, нито в Мексико, нито в Перу, нито в Еквадор, първоначално обичащо да представя своите божества на чуждоначалника, нито пък нито принасянето чужди, етнически събития. На чак и Хроника и историята, нито бяха граждански действия, нито неграмотни се гледат плуващи, които обичат да посещават да посещават на чужбина се срещат и да представят редица конкретни се граждански действия, които употребяват Панама за религиозни действия. — На тези чужди действия, че днес нито на първоначално условия за първото приключение днес, употребяват чак и на стигат на Архитектура.

До тук разгледаме на кратко идеите и неспирващите закони в природата, но същото е и разгледайте чуждоначалнически думи и неспирващите закони на неспирващите действия, нито неграмотни да представят чужди закони на безспорно днес, които съществуват природни индивидуалността се свързват история.

Фенерскыѣ владыцы въ Българіи

[illegible]

*] Тук трябва да има погрешка
потом за паметта не ся е давало някога
5 гр и паря бивашахъ на протъ
върхъ сѣдъ бивахъ едно и сѣна
като е ставана на публя, а
издѣлани и до 500. Ред.

